

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce Ing. J.J., bytem S. 433, P., proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2013, č.j. KrÚ 56789/2013/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20.5.2013, č.j. OSA/P-187/13-D/16 a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl uvedeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k)

zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Transporter, RZ: „X“ dne 1.2.2013 v době okolo 15:35 hodin v Pardubicích v ulici Palackého ve směru jízdy od nádraží ČD k centru města jel ve vyhrazeném jízdním pruhu pro autobusy, čímž porušil dopravní značku IP 20a (vyhrazený jízdní pruh). Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku uložena podle § 11, § 12) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, přičemž namítal nenaplnění materiálního znaku přestupku, nýbrž toliko naplnění jeho formální stránky. Žalobce má tedy za to, že nedošlo k naplnění společenské nebezpečnosti, tedy k porušení chráněného zájmu společnosti, přičemž se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Ad 104/2008-45 ze dne 14.12.2009, který dle žalobce zdůrazňuje prioritu naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce poukázal na ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na ustanovení § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu, když správní orgán je povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti ve věci svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, i bez návrhu. Žalobce přitom tvrdil, že vyhrazený jízdní pruh použil: „*pouze v nezbytně nutném rozsahu k objíždění*.“ Mimo to, v tu dobu žádný autobus v rozhodném úseku nejel, tudíž jej žalobce nemohl ani ohrozit ani omezit. Žalobce tvrdí, že se správní orgány nezabývaly tím, že se provoz v levém pruhu, když právě vozidla v levém pruhu žalobce svým manévrem objížděl, dlouhou dobu nepohyboval, tedy žalobce má za to, že přispěl svým manévrem ke zjednodušení celkové situace. Trvá na tom, že vyhrazený jízdní pruh použil pouze na minimální potřebnou dobu a v rozsahu řádově několika metrů.

Žalobce zdůraznil, že projížděl křižovatku na zelenou, byl připoután, dodržel předepsanou rychlost, má za to, že svým manévrem přispěl k plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Zdůraznil, že pokud by byl provoz plynulý, k uvedenému manévru by nepřistoupil. Považuje se za: „*...nadmíru ukázněného řidiče, s plným počtem bodů*.“ Svoje zavinění označuje za nevědomou nedbalost bez známek agresivity řízení. Přihlédnutí k uvedeným okolnostem pouze v rámci stanovení pokuty při dolní hranici považuje za zcela nedostatečné. Má za to, že pouhé formální porušení ustanovení § 14 odst. 1, § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu není dostačující k vyslovení výroku o spáchání přestupku. Žalobce tvrdí, že v průběhu správního řízení došlo k zásadnímu pochybení, když se správní orgány nezabývaly materiální znakovou přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobce nabyl dojmu, že správní orgány vycházely pouze ze skutečností jdoucích k tíži žalobce. Má za to, že policie vůbec neměla podávat oznámení o přestupku, neboť namíste bylo dle žalobce odloženo věci podle § 58 odst. 3 přestupkového zákona.

Žalobce dále namítal „*vágní*“ označení vyhrazeného jízdního pruhu v dotčeném úseku, dle žalobce jsou zde řidiči „*kořistí*“ Policie ČR.

Žalobce nabyl dojmu, že: „...v každém správním řízení, které se koná na základě policejního podnětu poté, co občan odmítne zaplatit pokutu Policii ČR ve zjednodušeném blokovém řízení, se zcela nedůvodně klade akcent na zjišťování pouze těch skutečností, které takovému občanu nějakým způsobem přitěžují, a to v podstatě jako jakási „pomsta“ takovému občanu za to, že si dovolil oponovat závěrům dopravní policie, a takovým postojem „přinutil“ správní orgán prvního stupně ve věci konat.“

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu a případně rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž uplatnil náhradu nákladů soudního řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, přičemž jsou v něm vypořádány odvolací námitky žalobce, které se ve své podstatě shodují s žalobními námitkami.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle oznámení přestupku sepsaného dne 1.2.2013 policií ČR podle § 58 odst. 1 přestupkového zákona byl žalobce označen za osobu podezřelou ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když jednání shora popsáním měl porušit ustanovení § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve správním spise je založen úřední záznam ze dne 1.2.2013. Správní řízení bylo zahájeno písemným sdělením ze dne 20.3.2013. Dne 8. 4. 2013 se konalo ústní jednání ve věci, při němž byl žalobce jako obviněný z přestupku vyslechnut. Žalobce uznal, že o vyhrazeném jízdním pruhu věděl, tvrdil, že vyhrazený jízdní pruh použil k objíždění v době, kdy žádný autobus nejel. Jiné důkazy prováděny nebyly.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podává, že tento se s tvrzením žalobce o objíždění vypořádal, když na str. 2 uvedeného rozhodnutí objasňuje žalobci, že jednání žalobce není žádným z případů podle § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy ani objížděním ani předjížděním, odbočováním, otáčením, vjížděním na pozemní komunikaci a ani takový manévr nevyžadovaly zvláštní okolnosti. Jako zvláštní okolnosti je třeba přitom hodnotit okolnosti náhlé, nečekané, výjimečné, čímž není případ, kdy vozidla jedoucí v jízdním pruhu odbočují a obviněný je nucen zpomalit, či zastavit vozidlo. Ohledně úkonu objíždění pak odkázal na § 16 zákona o silničním provozu, když dovodil, že nebyla dána žádná překážka, kterou by žalobce musel objíždět. Ohledně zavinění správní orgán prvního stupně dovodil s ohledem na žalobcem zastávaný právní výklad, že se žalobce dopustil přestupku z nevědomé nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při stanovení výše pokuty zhodnotil správní orgán prvního stupně jak nepředvídatelnost jízdního manévru žalobce pro ostatní účastníky silničního provozu na straně jedné, tak osobní profil žalobce jako řidiče na straně druhé.

Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včasné odvolání, když uplatnil námitky nedostatečného posouzení jeho jednání z hlediska naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, porušení ustanovení § 3 správního řádu, dodržení všech ostatních dopravních předpisů při průjezdu křižovatkou, porušení povinnosti Policie ČR věc odložit podle § 58 odst. 3 přestupkového zákona, „vážní“ označení jízdního pruhu a snadnou „kořist“ pro Polici ČR a požadoval zrušení rozhodnutí a zastavení řízení. Lze konstatovat, že veškeré uplatněné odvolací námitky byly následně pojaty ve shodném znění do textu žaloby.

Žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když se plně ztotožnil s jeho odůvodněním a zdůraznil (str. 3 rozhodnutí), že se jednalo pouze o zpomalení, resp. zastavení z důvodu situace v provozu na pozemních komunikacích, přičemž hustotu silničního provozu nelze považovat za překážku ve smyslu § 2 písm. ee) zákona o silničním provozu, která by si vyžádala manévr objíždění tak, jak jej definuje zákon o silničním provozu. Ohledně materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl (str. 4 rozhodnutí), že žalobce využil vyhrazeného jízdního pruhu ke zrychlení své jízdy, když pro ostatní řidiče se manévr mohl jevit jako nečekaný. Mimo to zdůraznil, že skutkové podstaty jsou formulovány tak, aby zásadně mohly být postihovány pouze skutky společensky škodlivé. K závěru, že zpravidla je naplněním formálního znaku přestupku naplněn i znak materiální, dospěl Nejvyšší správní soud (viz rozsudek č.j. 5 As 106/2011 ze dne 6.1.2012). Žalobcem uplatňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se naproti tomu týkal bagatelního překročení rychlosti v obci o 2 km /h.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto po projednání věci krajským soudem bez provádění důkazů. Při jednání krajského osudu dne 5.2.2014 žalobce výslovně zopakoval, že si byl dopravního značení v rozhodném úseku dobře vědom, nicméně jej považuje za nevhodné a má za to, že účelem je pouze omezení dopravy respektováním vyhrazeného jízdního pruhu v době dopravní špičky.

Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1), 2) s.ř.s.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Žaloba není důvodná.

Předně krajský soud považuje za nutné v dané věci zdůraznit, že se plně ztotožňuje s právním názorem na danou věc předestřeným v napadeném rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. S ohledem na to, že stěžejní námitky obsažené v žalobě byly obsaženy již v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně, odkazuje se soud plně na odůvodnění žalovaného, přičemž podtrhuje následující.

Podle § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li vyznačen jízdní pruh dopravní značkou "Vyhrazený jízdní pruh" (dále jen "vyhrazený jízdní pruh") pro určitý druh vozidel, platí pro řidiče ostatních vozidel obdobně § 13 odst. 2.

Podle § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu, se na tramvajový pás v úrovni vozovky smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, odbočování, otáčení, vjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.

Z citovaného znění právní úpravy § 14 ve spojení s § 13 odst. 2 silničního zákona je zřejmé, že řidič může vjet na vyhrazený jízdní pruh pouze z vymezených důvodů, když objíždění, které žalobce tvrdil, je specifikováno v ustanovení § 16 zákona o silničním provozu.

Podle § 16 zákona o silničním provozu, řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.

Krajský soud se ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že se nejednalo o objíždění ve smyslu 16 zákona o silničním provozu, neboť se ztotožnil se skutkovým závěrem žalovaného, že se jednalo o zpomalení plynulosti silničního provozu výhradně z důvodu hustoty provozu. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění je povinen znát pravidla silničního provozu a řídit se jimi. Žalobci jako účastníku silničního provozu nepřísluší vyhodnocovat vhodnost či nevhodnost zvoleného dopravního značení, nýbrž má bezpodmínečnou povinnost se dopravním značením řídit. Sám uznal, že dopravní značení v daném úseku znal, nijak jej nepřehlédl, jeho subjektivní hodnocení o tom, že daná lokalita je vhodnou „*kořistí*“ pro Policii ČR není v dané věci relevantní. Stejně tak subjektivní náhled žalobce na činnost správních orgánů nemá vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Měl-li snad žalobce důvodné pochybnosti o nestrannosti úředních osob, mohl je uplatnit v průběhu správního řízení.

Co se týče posouzení naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, krajský soud je jednoznačně toho názoru, že materiální znak přestupku byl naplněn, neboť popsany skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se důvodně spoléhali na chování žalobce v souladu s pravidly silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Krajský soud souhlasí se závěrem správních orgánů o formě zavinění jako nevědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, když krajský soud nepřehlédl, že se k ní doznává i sám žalobce v žalobě. Žalobce totiž o své povinnosti řídit se

pravidly silničního provozu, nikoliv si je přizpůsobovat vlastním právním výkladem, vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění vědět měl a mohl.

Krajský soud neshledal tvrzené porušení povinnosti uložené v § 3 správního řádu, neboť má za to, že se správní orgány věci řádně zabývaly a s ní se vypořádaly, k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto při stanovení výše uložené sankce.

Ze všech těchto důvodů vyhodnotil krajský soud veškeré uplatněné žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu jako nedůvodnou zamítl. (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst.1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. února 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová